

En lille historie om et tilfældigt møde

Tekst og fotos: Helene Dambo, cand. mag., journalist og medlem af Genvej til Udvikling.

For omkring fire år siden holdt GtU generalforsamling i mit hjem, hvor jeg bor sammen med Kim Jørstad (*tidl. bestyrelsesmedlem - og medstifter af foreningen*). En af deltagerne var Alice Sidibé-Anago, en burkinsk kvinde, der holdt et spændende oplæg om kvægavl og agerbrug i Vestafrika i almindelighed og i Burkina Faso i særdeleshed.

Da Alice havde bidraget med sit indlæg, blev hun "overladt" til mig, mens mødets planlagte dagsorden blev gennemført. Vi placerede os i hver sin stol og begyndte at samtale det bedste, vi havde lært og om alt mellem himmel og jord. Og det foregik vel at mærke på et interessant sprogligt niveau, idet Alice taler gebrokkent engelsk med stærk fransk accent, mens jeg er rimelig god til engelsk og skrækkelig dårlig til fransk med de blot ti ord, jeg kan sige - og det er vel at mærke ikke i træk.

Vi gik også tur og så på Kerteminde, på skov og vand, mens hun fortalte om sine studier, om malkekøer, om kvinder, børn, græshoppesværme, tørkeperioder. Om at skulle hente mælk langt borte fra sit hjem (kvinder forstås), om at en kos bedste ydeevne ikke nødvendigvis skal måles i mængde, men i den tilpassede mængde, som det kan lade sig gøre at transportere hjem på sit hoved.

Vi talte selvfølgelig også om børn - ikke mindst vores egne - og senere blev der også knyttet kontakt mellem hendes ældste og min yngste. Desværre løb den forbindelse ud i sandet.

Til hendes beretning hører der også en historie om afsavn. Hendes masteruddannelse tog hun i Belgien og ph.d.en i Uppsala. Det siger sig selv, at når der er tre mindre børn er mange skridt taget, mange tænder tabt, adskillige tårer grædt, mens børnenes mor har befundet sig tusinder af kilometer væk. Men som hun sagde: "Man når ikke langt uden ofre."

Siden mødet i Kerteminde har Alice og jeg holdt forbindelsen ved lige. I nogle perioder forholdsvis ofte, i andre perioder har vi haft travlt med andre ting.

I september i år modtog jeg imidlertid en indbydelse til et ph.d.-forsvar i Uppsala, og jeg tænkte, at det var en kærkommen mulighed for et møde ansigt til ansigt. Det er jo uægtelig noget nemmere at smutte til Sverige end til Burkina Faso.

*Opponent Dr. Peter Rowlinson,
University of Newcastle,
gør klar til "krydsforhør".*

Som tænkt, så gjort, og efter nogle forviklinger om manglende overnatningsmuligheder med mere, mødte jeg Alice på universitetet dagen før den store dag. Hun var synligt nervøs. I hendes lille kontor sad en af hendes søstre, der netop var ankommet fra Burkina Faso for at overvære forsvaret. Også Alices vejleder fra universitetet i Bobo Dioulasso, prof. Georges Ouédraogo, var ankommet.

Endelig oprandt dagen. Kl. 9.15 den 7. oktober sad Alice i festdragt og hovedklæde, der stod i skærende kontrast til det ferske, kølige svenske auditorium, parat ved bordet. Udenfor skinnede solen fra en skyfri himmel, og løvtræernes ildrøde blade sendte varm energi ind i lokalet. Alice gik i gang! Det siger sig selv, at det vil føre for vidt her at komme ind på indholdet i afhandlingen.

Kl. 12.30 havde opponenter omhyggeligt været omkring alt fra a til z; de tre i vurderingsnævnet havde hver især fremført relevante kommentarer. Tilskuere - og der var mange - kunne omsider gratulere Alice med hendes flotte præstation.

Kl. 13.00 stod dagens kvinde i et lille lokale. Midt på gulvet. Rundt på gulvet. Så trådte opponenter og nævner ind, og vejlederen, professor Inger Ledin, omfavnede Alice og sagde varmt og velment til lykke.

Nu er Alice Sidibé-Anago doktor med speciale i "Feeding and Management of Dairy Cows in Periurban Areas in Burkina Faso" = "Fodring og pasning af malkekøer i byernes randområder i Burkina Faso". Den viden, hun har fået, kunne være fristende at sætte i arbejde i udlandet, men som hun siger: "*Selvfølgelig skal min uddannelse bruges i mit eget land. Det er der, der er brug for mig.*"

Så vidt kan et tilfældigt møde, en tilfældig dag, føre. Jeg vil i hvert fald fra sidelinjen fremover holde et skarpt øje med malkekvægets tilstand i et af verdens fattigste lande.

"Alice i Doctorland"

Træt og utrolig glad og stolt modtog Alice Sidibé-Anago "folkets" hyldest. Af talerne fremgik tydeligt, at hun i høj grad har gjort en forskel for studiemiljøet, og hun blev betegnet som "en åben og positiv person, der vil blive savnet."